

30 marca 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

BIOTEKA

A436, 13/08

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 1075.

Kl. 71 a.

13/08

Hélène René ur. Taillandié,
Lyon (Francja).

Obuwie o podeszwie drewnianej.

Zgłoszono: 24 września 1920 r.

Udzielono: 25 listopada 1924 r.

Pierwszeństwo: 13 marca 1918 r. dla zastrz. 1 i 3; 24 czerwca 1918 r. dla zastrz. 2 (Francja).

W handlu spotyka się obuwie o podeszwie drewnianej, zwane „trepkami”, mocne, ciepłe, higieniczne i względnie tanie.

Obok tych zalet obuwie o podeszwie drewnianej posiada braki, które ograniczają jego zastosowanie głównie dla klasy robotniczej. Wady te nie pozwalają mu konkurować z obuwem na podeszwach skórzanych.

Braki te są następujące:

a) Połączenie przyszwyc z podeszwą drewnianą jest widoczne, bądź to pod postacią gwoździ, o ile chodzi o tanie obuwie, bądź też pod postacią paska, utworzonego przez zawiniętą dolną krawędź przyszwyc, zasłaniającą gwoździe.

b) Podeszwę drewnianą robi się zwykle

wystającą w celu zabezpieczenia skóry. Wyrób mechaniczny obuwia o podeszwach drewnianych jest zazwyczaj słaby z powodu trudności ukośnego wbijania gwoździ, wobec czego do dnia dzisiejszego musiano stosować wyrób ręczny, co zwiększa znacznie koszty fabrykacji i utrudnia produkcję na dużą skalę.

c) Z powodu istnienia części wystającej i widoczności połączenia podeszwyc z przyszwą, obuwie o podeszwie drewnianej ma wygląd wyróżniający go jaskrawo od obuwia o podeszwie skórzanej, którego wytworności posiadać nie może.

Powyższe braki usuwa niniejszy wynalazek, który wyrób obuwia o drewnianej podeszwie, dzięki mechanicznemu wbijaniu

gwoździ czyni tańszym i ponadto nadaje mu wygląd i wytworność obuwia szyczego o podeszwie skórzanej.

Obuwie o podeszwie drewnianej, stanowiące przedmiot niniejszego wynalazku, odznacza się tem, że po odpowiednim przy mocowaniu przyszw do podeszwy, przybija się gwoździami lub przytwierdza na obwodzie podeszwy, wystający pasek skórzany, który następnie dla zastąpienia główek gwoździ można odpowiednio obrobić i oprząkować zgóry, żeby w ten sposób nadać obuwu o podeszwie drewnianej wygląd obuwia o podeszwie skórzanej. Przyszwę umieszcza się przeważnie we wgłębieniu, wyrobionem na całym obwodzie podeszwy drewnianej, w ten sposób, że strona zewnętrzna przyszw zastania część dolną obwodu podeszwy, co umożliwia dokładne nałożenie skózanego paska wystającego na skórę lub tkaninę przyszw i podeszwy drewnianej. Niezależnie od tego, czy podeszwa posiada wgłębienie, czy też jest go pozbawiona, gwoździe, przytwierdzające przyszwę do podeszwy i skórzany pasek wystający, można wbijać na maszynie normalnie, nie zaś w położeniu nachylonem, jak to miało miejsce w obuwu drewnianem, dotychczas znanem, ponieważ podeszwa drewniana nie posiada wystającej części, przeszkadzającej robocie na maszynie. Zrozumienie sposobu fabrykacji tego obuwia, które może być wyrabiane we wszelkich rozmiarach, z obcasem lub bez, ułatwia poniższy opis wraz z załączonemi rysunkami. Fig. 1 przedstawia widok boczny bucika dziecięcego, fig. 2 — przekrój pionowy podeszwy bucika, uwidocznionego na fig. 1, fig. 3 — podeszwę od spodu, fig. 4 — częściowy przekrój pionowy przedniego końca obuwia, fig. 5 odmianę fig. 4, fig. 6 — pewną fazę fabrykacji obuwia według niniejszego wynalazku, fig. 7 — wykwinny bucik po wykończeniu, fig. 8 i 9 — przekroje według $x-x$, wzgl. $y-y$ na fig. 6 i 7, fig. 10 — obuwie od strony podeszwy, na którą nałożona jest

podkładka i obcas skórzany lub gumowy.

Obuwie, stanowiące przedmiot niniejszego wynalazku, składa się:

1) z lekkiej podeszwy a z drzewa pilowanego, dostosowanej tak z zewnątrz, jak i z wewnątrz do kształtu stopy,

2) przyszw b (z jakiegokolwiek tkaniny lub skóry), umocowanej najpierw na obwodzie podeszwy małemi gwoździkami, wbitemi w pewnej odległości jeden od drugiego, przeważnie jednak gęsto,

3) paska skózanego c , przybitego na całym obwodzie podeszwy gęściej rozstawionemi gwoździkami g . Pasek ten o wysokości, równającej się w przybliżeniu grubości podeszwy drewnianej, poddaje się następnie na jego wystającej części poziomej prążkowaniu zapomocą żelazka gorącego, w celu nadania mu ozdobnego wyglądu podeszwy szyczej.

O ile chodzi o obuwie wykwinne dla dzieci a także o obuwie dla osób wzrostu wysokiego i średniego można zaopatrzyć podeszwę drewnianą na jej obwodzie pionowym w wycięcie d , w które wchodzi brzeg dolny przyszw b . Brzeg ten, po odpowiednim naciągnięciu, przybija się do podeszwy gwoździkami drewnianymi lub metalowemi (fig. 4). W razie potrzeby można wstawić pomiędzy obwód przyszw i pasek skórzany c cienką taśmę e skózaną lub z jakiegokolwiek materiału, która zalewana jest następnie masą kauczukową, ebonitową i t. p. w celu osiągnięcia bezwzględnie szczelnego połączenia i zapobieżenia przedostawaniu się wody i wilgoci do wnętrza bucika.

Gwoździki f mogą być wbite na maszynie, zarówno jak i gwoździki drewniane lub metalowe g . Te ostatnie można wbijać, jak wskazują fig. 1, 4 i 5, w jakimkolwiek bądź punkcie paska skózanego c , najlepiej jednak w ten sposób, żeby przechodziły przez brzeg przyszw, tak jak gwoździki f . W tym wypadku główki gwoździków g są widoczne, co może być tolerowane tylko w obuwu bardzo ordynarnem. Wogóle zaś

gwoźdźniki chowa się w rowku *h*, biegnącym dookoła na zewnętrznej stronie paska skózanego *c*, jak wskazuje fig. 6 i 8. Po wbiciu gwoźdźników *g*, pasek skórzany *c* zaciska się i wygładza, zasłaniając całkowicie istnienie rowka *h*, i czyniąc gwoźdźniki *g* zupełnie niewidocznymi, jak to wskazuje fig. 9, poczem górną krawędź poziomą paska *c* prążkujemy zapomocą gorącego żelazka. Należy zauważyć, że część paska *c*, otaczając obcas, może być, jak to wskazuje fig. 6 i 7, odpowiednio spłaszczona, np. przez sklepanie młotkiem, tak iż pasek ten nie będzie wystawał poza obcas i przyszwę, co naturalnie przyczynia się do nadania temu obuwiu pożądaney elegancji.

Pasek *c* może być również wykonany z miękkiego lub twardszego kauczuku, ebonitu lub innego podobnego materiału. Nadto bywa niekiedy korzystnem pokryć pasek jedną lub kilkoma warstwami kleju kauczukowego, a następnie doskonale wypolować, np. grzbietem młotka, nadając paskowi połysk skóry.

Do podeszwy drewnianej *a*, od spodu, można przytwierdzić jakimkolwiek bądź sposobem zelówkę skózaną lub kauczukową, oraz takież obcas *k* celem tłumienia stuku, jaki wydaje podeszwa drewniana przy stąpieniu.

Opisane obuwie może być podbite wewnątrz ciepłym materiałem, przytwierdza-

nym do podeszwy, dla otrzymania w ten sposób obuwia zimowego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Obuwie o podeszwie drewnianej, tem znamienne, że na obwodzie podeszwy jest umocowany przy pomocy gwoździ wystający pasek skórzany (*c*), który obuwiu takiemu nadaje wygląd obuwia o podeszwie skórzanej.

2. Obuwie na podeszwie drewnianej według zastrz. 1, tem znamienne, że pomiędzy podeszwę drewnianą i pasek skórzany (*c*) na obwodzie układana jest warstwa z jakiegokolwiek materiału i zalewana kauczukiem, ebonitem i t. p. dla osiągnięcia większej spoistości i nieprzemakalności.

3. Obuwie na podeszwie drewnianej według zastrz. 1, tem znamienne, że na obwodzie podeszwy zrobione jest wyżłobienie (*d*), w którym umieszcza się i przytwierdza dolny brzeg przyszwy.

4. Obuwie na podeszwie drewnianej według zastrz. 1, tem znamienne, że w wystającym pasku skórzanym jest wyrobiony rowek (*h*), w którym chowają się gwoźdźniki przytwierdzające rzeczony pasek do podeszwy, a który następnie zaciska się i wygładza w celu uczynienia gwoźdźników zupełnie niewidocznymi.

Hélène René née Taillandière.

Zastępca: M. Skrzykowski,
rzecznik patentowy.

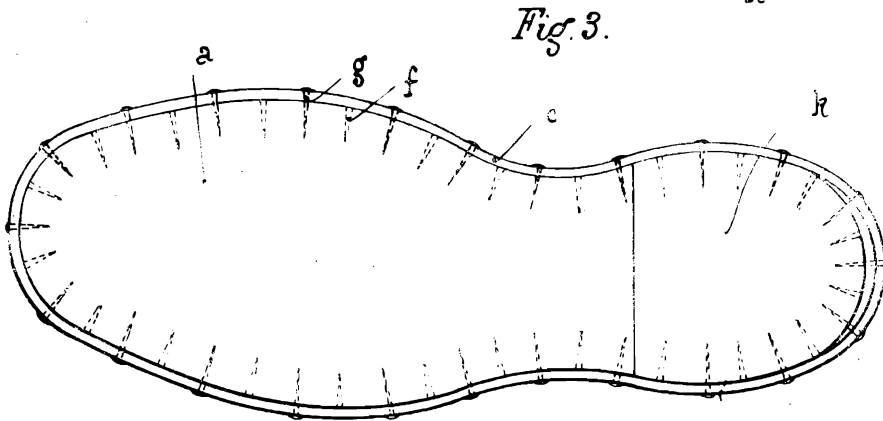
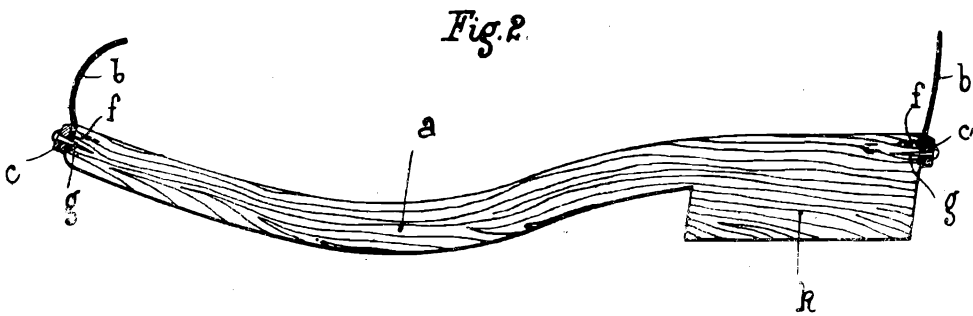
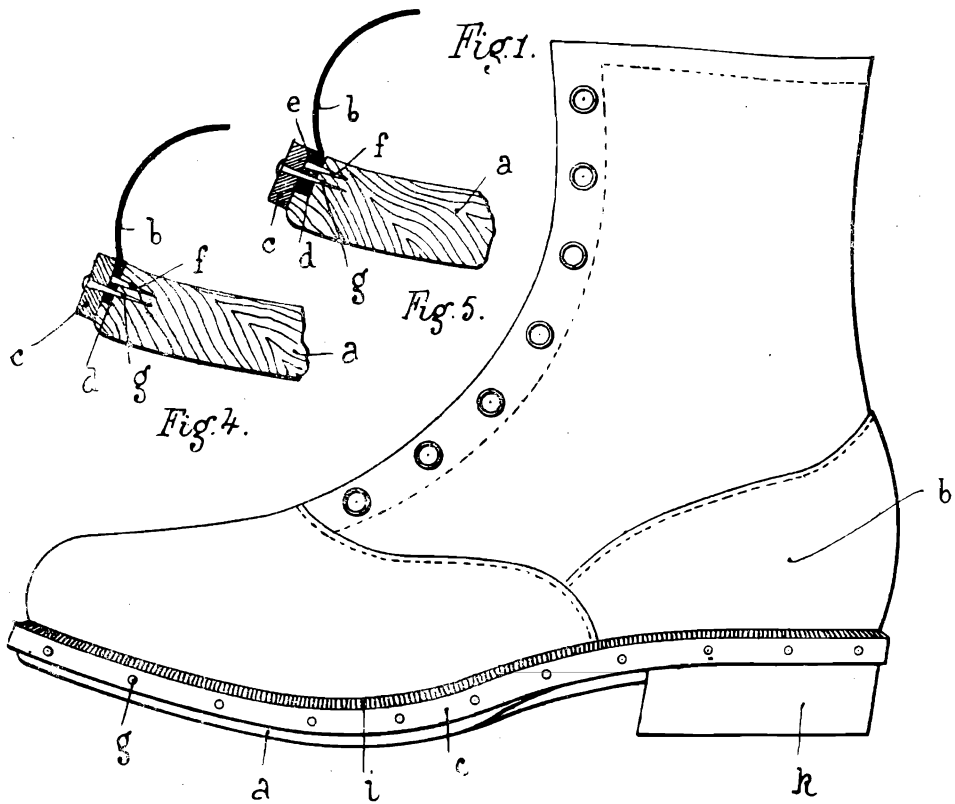

Fig. 6.

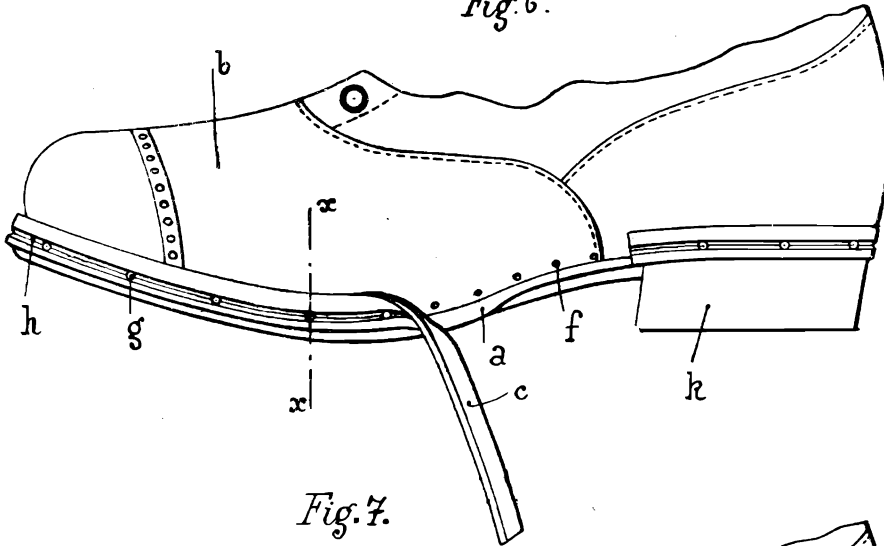

Fig. 7.

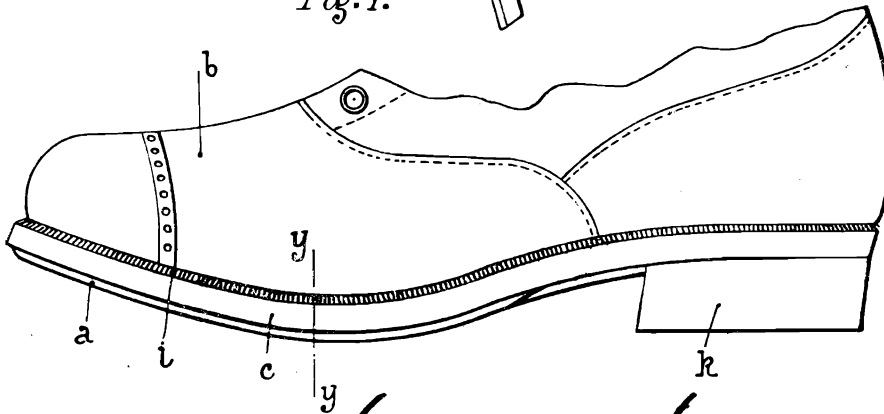

Fig. 8.

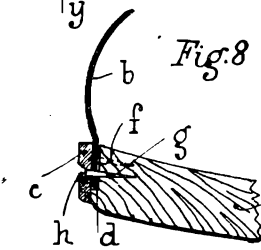

Fig. 9.

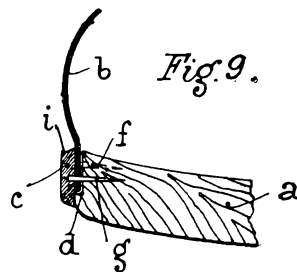

Fig. 10. a

